

Sygn. akt V CSK 471/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. Ż.

przeciwko G. J.

o zobowiązanie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 (sto
osiemdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w W. zobowiązał pozwanego G. J. do złożenia w pismach skierowanych do powoda A. Ż., Rektora Uniwersytetu [...] w W., Prorektora ds. Studenckich i Nauczania Uniwersytetu [...] w W., Dziekana Wydziału [...] Uniwersytetu [...] w W., Dyrektora Instytutu [...] Uniwersytetu [...] w W., oświadczenia o treści „[...]”. Zasądził od pozwanego G. J. na rzecz powoda A. Ż. kwotę 1.230 zł oraz zasądził od pozwanego G. J. na rzecz Towarzystwa O., Schroniska [...] w W. ul. Ś., w W. kwotę 2.000 zł.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że powództwo oddalił.

Sąd Apelacyjny uznał, że powód nie udowodnił, aby pozwany swoim zachowaniem naruszył jego dobre imię. Sąd drugiej instancji, po uzupełnieniu ustaleń faktycznych, uznał, że zachowanie pozwanego sprowadziło się do zgłoszenia i opisanie zdarzenia, którego był świadkiem swojemu przełożonemu, w odpowiednio wyważonej formie i treści. Sąd Apelacyjny uznał, że niezadowolenie powoda ze sposobu w jaki następnie sprawa wyjaśniana i załatwiana była przez władze uczelni nie świadczy, iż doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda przez pozwanego. Sąd drugiej instancji uznał także, że pozwany wykazał w toku postępowania, że jego zachowanie nie było bezprawne bowiem działał on w ramach panującego na uczelni porządku i nie wykraczał poza niezbędne w takiej sytuacji granice.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego powód zarzucił naruszenie art. 23 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. i art. 24 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji

skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie jego skargi kasacyjnej powód powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadność tej skargi, którą łączy z naruszeniem przez Sąd drugiej instancji prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 23 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzenia wyводу zmierzającego do wykazania tej wadliwości. Oczywistość naruszenia musi być widoczna *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów. Oczywista zasadność skargi zachodzi wówczas, gdy naruszenie to pociągnęło za sobą wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793). Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, uczestnik nie przytoczył. Zaskarżone orzeczenie oparte jest na powszechnie akceptowanej wykładni wskazanych przez skarżącego przepisów. Także powód w skardze w istocie przychylił się do tożsamego ich rozumienia. Przedmiotem zarzutów jest w rzeczywistości zastosowanie powołanych przepisów lecz nie do stanu faktycznego ustalonego i poddanego ocenie prawnej przez Sąd Apelacyjny, lecz do w znaczących punktach odmiennych ustaleń, które były przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zarzuty kasacyjne podlegają jednak ocenie w oparciu o stan faktyczny, który ustalił Sąd Apelacyjny (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wobec czego twierdzenia formułowane przez powoda z odwołaniem się do innej podstawy faktycznej nie mogą świadczyć

o oczywistym naruszeniu wskazanych przez niego przepisów, ani też o oczywistej zasadności złożonej przez niego skargi.

Z tych przyczyn przesłanka oczywistej zasadności skargi nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.), wobec czego należało odmówić przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. określając wysokość podlegających zwrotowi przez powoda na rzecz pozwanego kosztów zgodnie z § 2 ust. 1 i 2, § 10 pkt 2 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).